

De Torenclub en de wraak van Keket

DE TORENCLUB

EN DE
WRAAK VAN KEKET

MARIANNE VAN DER WAL

De Torenclub en de wraak van Keket
is een uitgave van Dutch Venture Publishing
Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Marianne van der Wal
Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagillustratie en illustraties binnenwerk: Daniëlle Futselaar
Tekstredactie: Britt Zwijnenberg
Vormgeving binnenwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave oktober 2023
ISBN 9789493265653
NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Thebe (Egypte), 1136 v. Chr.

Hier moet het zijn,' zei Keket hijgend. De hoofdvrouw van farao Rahotep grijsde toen ze met de bijvrouwen de donkere gang inliep. 'We zijn nog niet te laat. De grafkist van Iset is hier vanmorgen pas neergezet en haar hart is nog niet gewogen. De veer der waarheid zal over haar oordelen en het recht zal zegevieren! Jullie zullen er getuigen van zijn.' Ze hield haar brandende fakkel bij de ingang van de graftombe en liet haar blik door de ruimte glijden. Achter haar verdrongen de andere vrouwen zich om ook een glimp te kunnen opvangen van de tombe. In het midden stond een stenen sarcofaag die was omringd door hoge beelden van de farao en de vloer was bezaaid met godenbeeldjes. Met hun fakkels voor zich uit liepen de vrouwen de tombe in en schaarden zich om de grafkist.

Keket fronste toen haar blik op een serie hiërogliefen op de deksteen viel. 'Die spreuken. Ze moeten weg,' zei ze vastberaden.

'Waarom?' vroeg de jongste bijvrouw.

Met samengeknepen ogen keek Keket haar aan. 'Die spreuken

beschermen de dode tegen de gevaren in de onderwereld.’ Ze draaide zich om, liep naar een hoek van de tombe, raapte een beeldje op en beukte ermee tegen de muur. De kop van het beeldje ketste eraf en viel op de zanderige vloer. Keket wreef met haar vinger over het beeldje en trok deze meteen terug, waarna ze aan haar vinger likte. ‘Scherp genoeg,’ zei ze. Met het gehavende beeldje in haar hand liep ze terug naar de sarcofaag en begon ermee in de deksteen te krassen.

De andere vrouwen volgden haar voorbeeld en na enige tijd waren de symbolen onleesbaar.

Keket depte het zweet van haar voorhoofd, gooide het beeldje op de grond en wreef haar handen over elkaar. ‘Zo, en nu schuiven we de deksel eraf. Kom, vrouwen, durven!’

De bijvrouwen pakten de deksteen vast en begonnen deze met al hun kracht naar het voeteneinde van de sarcofaag te durven.

Keket lachte schel toen het bovenlijf van een in linnen gewikkeld lichaam zichtbaar werd. Ze boog voorover en hield haar fakkel vlak boven de mummie. Het flikkerende licht hulde het lichaam in een oranje gloed. ‘De dood is niet het einde, maar wél voor jou!’ zei ze. ‘De dochter van een buikdanseres ... Pfff, wat een afkomst. Jij had niks te zoeken in ons koninkrijk! Waarom mag een farao eigenlijk meer vrouwen hebben en wat had jij, behalve dat mooie smoekwerkje, wat ik niet heb?’ Ze snoof. ‘Rahoteps tranen waren onuitputtelijk toen ze jou naar de tombe droegen. Ik kreeg bijna medelijden met hem toen hij in mijn armen viel om uit te huilen.’

‘Zocht hij troost bij jóú?’ vroeg de oudste bijvrouw en ze sloeg haar hand voor haar mond. ‘Had hij dan werkelijk geen idee wie Iset van haar levensadem had beroofd?’

Keket schudde haar hoofd en staaide vol haat naar de mummie in de sarcofaag. 'Rahotep was helemaal verblind door liefde, zelfs na je dood!' schreeuwde ze. 'Seths adem zal je bedwelmen tot in de eeuwigheid en hij zal zich voeden met jouw levensadem om over de wereld te kunnen heersen. Zelfs de magische vleugels van Isis, de godin der liefde, zullen jou niet kunnen beschermen, ook al ben je naar haar vernoemd. Jouw ziel zal het hiernamaals nooit bereiken en voor eeuwig ronddolen in de diepste krochten van de onderwereld, waar hij zal moeten vechten tegen het monster Ammit! Jouw ziel en die van Rahotep zullen nooit versmelten. Jij zal Rahotep nooit meer zien. Hij is van mij!' Ze wilde de mummie bij haar schouders beetpakken, totdat haar oog ineens op een ketting viel die om haar hals hing. 'Ha, ha! Kijk nou! De ketting met de machtige amulet waarmee mijn Rahotep heeft geprobeerd Iset tot leven te wekken.' Ze rukte de ketting van Isets hals en bungelde de amulet voor de ogen van de andere vrouwen. 'De amulet der onsterfelijkheid, maar vandaag ook de amulet der verbanning! De tijd is rijp om je ziel naar een nieuwe bestemming te sturen! Seths toorn zal eindelijk gerechtigheid brengen.' Keket hing de ketting om haar eigen hals, spreidde haar armen en liet haar blik over de groep bijvrouwen glijden.

De vrouwen huiverden en vormden een cirkel om de sarcofaag van Iset. Daarna pakte ze elkaars handen vast en begonnen langgerekte woorden in een oude taal uit te spreken. Hun stemmen weerkaatsten tegen de muren van de tombe en kwamen terug als een echo, alsof ze hen in de rede vielen. Er steeg een rookwolkje op uit de sarcofaag en een suizend geluid zwol aan toen Keket de ketting van haar hals

haalde en de amulet boven de mummie van Iset liet bungelen. De linnen weefsels begonnen te kraken en scheurden uiteen, waarna een dikke mistdeken het lichaam bedekte. Uit de sarcofaag steeg een indringende zwavellucht op en de bijvrouwen begonnen opnieuw spreuken te roepen. De tombe begon te trillen en vulde zich met dikke stofwolken.

Plotseling stooft er een wervelwind over de mummie van Iset en die trok bijna de amulet uit Kekets hand. De vrouwen werden met hun rug tegen de muren van de tombe geblazen, waarna de wervelstorm uit de ruimte vloog. Van buiten klonken zware donderslagen en een woest gebrul en vanuit de gang kwam een stofwolk hen tegemoet.

‘Wat was dat?’ vroeg de oudste bijvrouw hoestend.

Keket lachte geniepig. ‘Seth ...’ Maar ineens verdween de grijns van haar gezicht en werd haar aandacht getrokken door het aanzwellende geluid van voetstappen. ‘Ga door!’ gilte ze tegen de bijvrouwen, maar ze stonden als aan de grond genageld. ‘We zijn nog niet klaar! Haar hart moet nog ...’ Met een ruk draaide ze zich om, haar blik gericht op de ingang van de tombe. In de deuropening stond Rahotep met zijn lijfwachten. ‘Nee!’ krijste ze.

De lijfwachten stampten naar binnen en grepen Keket bij haar bovenarmen, terwijl de bijvrouwen zich door de gangen verspreidden.

Met zijn zwaard recht vooruit stapte Rahotep op Keket af en staarde haar strak aan.

‘Je zult Iset nooit meer zien in het hiernamaals,’ zei Keket voordat Rahotep iets kon uitbrengen. ‘Ik haat je!’

Rahotep liet zijn zwaard zakken. ‘Haat is verspilde energie en het is onvergeeflijk wat je hebt gedaan, Keket. Je bent een serpent, net zoals de godin van de duisternis naar wie je vernoemd bent, maar

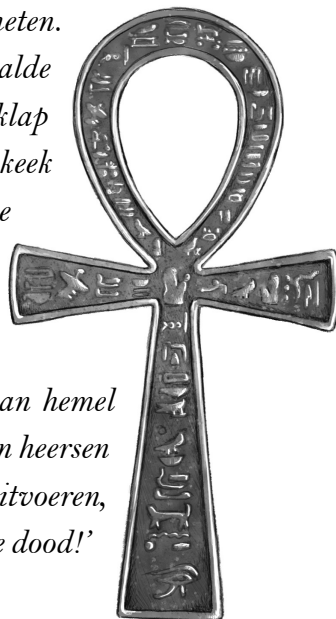
doden kan ik je niet. Dan zou ik net zo slecht zijn als jij.'

Keket spuugde een klodder speeksel in zijn gezicht. 'Reken erop dat ik hier terugkom bij het graf van je liefde,' bitste ze.

'Die kans krijg je niet. De godin Isis zal over haar waken.' Met de rug van zijn hand veegde Rahotep het speeksel van zijn wang en wenkte zijn lijfwachten. *'Neem haar mee,' beval hij, waarop de lijfwachten Keket door de gang mee naar buiten sleurden en een tiental andere bewakers de tombe in marcheerden.*

Buiten was een allesverwoestende zandstorm losgebarsten en de twee lijfwachten zetten zich schrap toen de wind als een bezetene aan hun lijven begon te trekken en hen even van de grond lichtte. 'Houd haar vast!' schreeuwde een van de twee. Hij had de woorden nog niet uitgesproken of hij werd door de wind opgetild en tientallen meters verderop in de woestijn neergesmeten.

Met een grijns op haar gezicht haalde Keket uit en sloeg met een harde klap de andere lijfwacht van zich af. Ze keek omhoog. In de kop van de zandstorm die met een razend tempo op hen afkwam, verscheen het gezicht van Seth, de god van de chaos. Dankbaar hief ze haar handen naar de hemel. 'Seth, heerser van hemel en aarde, god van de woestijn! Wij zullen heersen over leven en dood en ik zal mijn plan uitvoeren, al moet ik daar ooit voor herrijzen uit de dood!'

De uitnodiging

*W*auw, Karlijn, dit móét je zien!' De woonkamerdeur zwaaide met een klap tegen de muur.

Verschrikt keek Karlijn op.

Joost stond met glimmende ogen in de deuropening, stapte op haar af en drukte zijn mobiel in haar hand. Ze tuurde naar het scherm en zag een afbeelding van een groot museum met daaronder een tekst:

UITNODIGING

Cairo, 22 september 2022.

Geachte heer van Diepen,

Op 6 mei 2023 start de expositie van een nog nooit getoond voorwerp: de gouden halsketting van Nefertiti, koningin van

de achttiende dynastie van het oude Egypte. Archeologen zijn al eeuwen op zoek naar Nefertiti's grafkamer en hopen dat deze vondst leidt tot de ontdekking van haar graf. Het startsein van deze bijzondere expositie zal worden gegeven door de minister van Oudheden. Aangezien u vorig jaar in Mexico een groot gevaar heeft afgewend en daarmee ook belangrijke archeologische voorwerpen in veiligheid heeft gebracht, nodigen wij u van harte uit hierbij aanwezig te zijn.

The Egyptian museum

‘Hoe gaaf is dit?’ zei Joost luid. ‘De ketting van Nefertiti! Nefertiti was de stiefmoeder van de beroemde farao Toetanchamon, zei mijn vader. Jeffreys vader is ook uitgenodigd en jij mag ook mee. Dan hebben we toch meivakantie. Ik app jou de uitnodiging ook wel even door.’

Karlijn gaf zijn mobiel terug en staarde hem verdoemd aan. ‘Leuk.’

Joosts mond viel open. ‘Leuk? Dit is megavet! Hallo! Wat is er met jou aan de hand? In het weekend wilde je ook al niet afspreken. Egypte is toch supergaaf? De hele wereld is op zoek naar het graf van Nefertiti en nu is er een ketting van haar gevonden en jij zegt alleen “leuk”?’ Hij pakte haar bij haar bovenarm en keek haar doordringend aan. ‘Je gaat wel mee, toch?’

Karlijn zuchtte. ‘Ik weet het niet.’

‘Huh, wat? Het is wel Egypte, hè? Het land van farao’s,

mummies, piramides en gave graftombes! Jij vindt het Egyptische labyrint in mijn vaders museum toch ook leuk, of ben je bang?’ Zijn stem klonk verwijtend.

‘Pff, jij schrok zelf ook van die mummie die ineens uit zijn grafkist kwam, hoor,’ bitste Karlijn.

‘Ja, maar in Egypte klimmen mummies niet uit hun grafkisten omdat ze echt zijn. Je gaat toch wel mee, hè?’

Ze keek hem recht aan. ‘Ik zit niet zo lekker in mijn vel.’

‘Hoezo niet?’

Ze staaarde hem lang aan. ‘Hoe bedoel je “hoezo niet”?’

Joosts ogen schoten van links naar rechts, alsof hij naar de juiste woorden zocht, maar zijn lippen bleven op elkaar.

‘Mijn vader is overleden, weet je nog? Ik mis hem elke dag meer!’

Joost boog zijn hoofd. ‘Ja, dat weet ik ook wel. Sorry. Maar het is al wel bijna een jaar geleden, hè?’

‘Dus?’ Woede borrelde in haar op en ze wilde hem van alles toewensen, maar ze klemde haar kiezen op elkaar. Begreep Joost er dan helemaal niets van? ‘Je hebt echt géén idee, of wel?’

‘Je vader leeft voort in je hart en jij leeft nu hier op aarde. Get a life.’

‘Wát? Doe effe normaal, man! Jij denkt echt alleen aan jezelf, hè? Als jij maar op reis kunt, als jij maar kunt schatgraven. Egoïst. Jeetje, je snapt er echt geen hol van!’

‘Ik, eh,’ stamelde Joost, ‘ik bedoel dat je wel gewoon leuke dingen mag doen, ook ... nou ja, ook nu je vader dood is. Je moet

niet eeuwig blijven treuren. Daar krijg je hem niet mee terug.’

‘Oh, en tot wanneer mag ik dan wél verdriet hebben, Joost van Diepen? Toen mijn vader pas een maand dood was, vond je het ook al gek dat ik soms moest huilen. Dus mijn vader vind je niet belangrijk, maar Jeffrey's vader wel? Want voor hém gingen we vorig jaar naar Mexico. Iedereen gaat gewoon door, maar ik ben mijn vader kwijt!’

Joost staarde haar geschrokken aan en beet op zijn lip. Hij legde zijn hand op haar arm, maar ze trok hem snel terug. ‘Donder op. Ik wil je nooit meer zien. Ga zelf maar naar die ketting van dat dode mens kijken.’

‘Maar ...’

‘Ga weg!’

Joost bleef een ogenblik staan. Toen draaide hij zich om en liep zonder iets te zeggen de deur uit.

Karlijn stormde naar boven, liet zich op haar bed vallen en liet haar tranen de vrije loop. Ze voelde zich zo machteloos en miste haar vader, maar niemand begreep haar.

‘Is er iets?’ vroeg haar moeder toen ze ’s avonds aan de eettafel zaten.

Karlijn wierp een blik naar de lege stoel schuin tegenover haar. ‘Nee, ik ben gewoon een beetje moe. Te lang geappt gisteravond.’

‘Oh, oké, dat kan je dan beter niet te vaak doen. Maar luister eens: ik hoorde van Joost's vader dat jullie zijn uitgenodigd in Caïro voor een prachtige tentoonstelling. Wat leuk! Dat had

je nog helemaal niet verteld!

‘Oh ... Dat, ja, dat klopt. Dat hoorde ik ook net pas.’

‘Zou je mee willen?’

Karlijn haalde haar schouders op. ‘Geen idee.’

‘Hoe bedoel je, geen idee?’

‘Ik kan toch niet zomaar weg?’ Met een brok in haar keel staarde ze naar de foto van haar vader op het dressoir waarop hij op een Griekse vissersboot stond met een vis van een halve meter in zijn handen. Haar ogen vulden zich met tranen, waarop haar moeder opstond en haar handen op haar schouders legde.

‘Papa was dol op reizen, net als jij, alleen de laatste jaren kon het niet meer door zijn ziekte. Als iemand het zou begrijpen, was het papa, Karlijn,’ zei ze zacht.

‘Maar vorig jaar wilde hij toch ook niet dat ik meeding naar Mexico?’

‘Toen was je pas dertien en hij was zuinig op je, maar eigenlijk vond hij het fantastisch voor je.’

‘Ik twijfel, mam. Toen we vorig jaar uit Mexico terugkwamen, werd papa ineens doodziek. Misschien heb ik wel een levensgevaarlijk virus meegebracht uit Mexico en is het mijn schuld dat hij dood is. Straks word jij óók ziek.’

‘Natuurlijk niet, lieverd. Je vader was al veel zieker dan we wisten. Hij was zo trots op je toen je uit Mexico terugkwam.’

‘Maar mam, ik kan jou toch niet alleen laten?’

Haar moeder gaf haar een kus op haar hoofd en ging weer op haar stoel zitten. ‘Dat is lief van je, maar ik gun je zo’n

kans als deze gewoon en dat had papa ook gedaan. Egypte is prachtig. Papa en ik zijn er ook geweest voordat jij werd geboren.’ Ze staaarde naar boven en glimlachte. ‘Hij heeft mij er ten huwelijk gevraagd.’

Karlijn veerde op. ‘Oh, wauw, mam, dat wist ik niet!’

Haar moeders ogen glinsterden. ‘Egypte is fantastisch. Ga lekker met Joost op avontuur, joh.’

‘Ik weet het nog niet. Joost was echt hatelijk. Ik heb het uitgemaakt.’

Haar moeders mond viel open. ‘Wat? Waarom?’

‘Nou, die idioot vond dat ik moest stoppen met verdrietig zijn en weet je wat hij zei? Get a life, mam! Get a life!’

Haar moeder keek haar geschrokken aan. ‘Jeetje, wat erg. Joost kennende zal hij dat niet zo bedoeld hebben, maar toch ... Ik denk dat hij bedoelt dat het leven doorgaat. Blijkbaar zegt hij alles om je mee te krijgen, desnoods onaardige dingen. Hij geeft om je, al is dit niet de aardigste manier om dat duidelijk te maken.’

‘Als je van iemand houdt, zeg je zoiets niet!’

‘Joost heeft zijn vader nog en snapt niet wat het betekent als je een van je ouders verliest. En hij heeft natuurlijk wel een beetje gelijk dat we moeten doorgaan. Praat het uit met hem en ga lekker naar Egypte met je vrienden. Het zal je goed doen. Ik kan niet mee vanwege mijn werk, maar anders zou ik het zeker gedaan hebben. Grijp deze kans, Karlijn. Ik red me wel.’

‘Ik zal erover nadenken, mam.’

* * *

Karlijn liep naar boven, pakte haar mobiel op en opende het appje van Joost met de uitnodiging van het museum. Ze las de tekst en staarde naar het scherm. Joost was aan het typen.

Ping!

Jeffrey gaat ook mee en Gert mag dit jaar ook mee, dus als jij ook meegaat, is De Torenclub compleet! Zonder jou is hij dat niet. En sorry. Ik was een eikel. X ☹

Karlijn snoof en sloot de app. Wat dacht Joost wel niet? Eén sorry en het was weer goed? Ze opende de chat opnieuw en typte: *het is uit, sukkel*. Daarna sloot ze WhatsApp af en zuchtte.

Waarom zei Joost zulke lelijke dingen, alleen zodat hij samen met haar naar Egypte kon gaan? Wat was er zo speciaal aan koningin Nefertiti? Ze opende Google en typte haar naam in. Veertien miljoen resultaten ... Er verscheen een afbeelding van een prachtige koningin met een hoge hoed op toen ze een van de pagina's opende. Ze had een verfijnd gezicht en een mooie kaaklijn. Als ze nu had geleefd, was ze vast een fotomodel geweest.

Ze las verder: *Nefertiti is een van de bekendste koninginnen van het oude Egypte, maar het mysterie rond haar graf blijft onopgelost, want haar grafombe is nog steeds niet gevonden.*

Karlijn veerde op. De tombe van Nefertiti was nog niet gevonden, maar haar ketting blijktbaar wél. Ze klikte op een pagina over Egypte en scrolde erdoorheen. Op haar scherm verschenen piramides, dodentempels, beelden van Egyptische goden, hagelwitte stranden, koraalriffen, kamelen, boten op

de Nijl en galopperende paarden die een stofwolk achterlieten in de woestijn. Wat een gaaf land, schoot er door haar heen. En nu had ze de kans ernaartoe te gaan ... Ze hoefde alleen maar “ja” te zeggen. Ze wilde Joost alleen niet meer zien, dus Egypte was geen optie. Tenzij ...

2

De onthulling

*H*et moet niet gekker worden, Karlijn: nu ben je met twee exen op pad!’ plaagde Gert en hij liet zich zakken in de stoel bij het raampje van de Boeing 737.

Karlijn keek achterom en proestte. ‘Fijn dat jij er ook weer bij bent, Slungel, anders had ik deze grap gemist.’

Jeffrey drukte Gert bijna tegen het raampje toen hij in de stoel neerplofte. ‘Schuif eens op, Slungel, Joost en ik moeten er ook nog bij.’

‘Je moet afvallen, Jef,’ zei Gert. ‘Nog even en je hebt twee stoelen nodig.’

Jeffrey klopte op zijn buik die schudde van het lachen. ‘Een beetje respect voor mijn sixpack, hè?’

Grinnikend klikte Karlijn haar gordel vast en wierp een blik over haar schouder. Joost keek even op en toen hun blikken elkaar kruisten, wendde hij snel zijn gezicht af. Hij had de hele dag nog niets tegen haar gezegd en haar slechts dom

aangekeken. En eigenlijk vond ze dat prima. Ze had zich vorgenommen hem deze week te negeren en met Jeffrey en Gert op te trekken, zodat ze toch mee naar Egypte kon. Jeffrey was bovendien een stuk aardiger geworden sinds hun avontuur in Mexico en was prima gezelschap.

De stem van de gezagvoerder van EgyptAir galmde uit de speakers boven hen en stewardessen in het gangpad stonden klaar om de zuurstofmaskers te demonstreren.

‘Ze kunnen beter laten zien waar de kotszakjes liggen,’ zei Jeffrey toen de stewardess vertelde waar het zwemvest lag.

‘In de stoel voor je,’ zei Chris lachend.

Toen het vliegtuig was opgestegen en hoog boven de wolken vloog, begon Chris over het reisprogramma. ‘Morgen gaan we natuurlijk eerst naar het museum én naar de piramide van Gizeh, want daar móét je zijn geweest als je in Egypte bent. Wat willen jullie nog meer zien? We zijn maar twee dagen in Caïro. Daarna gaan we naar Luxor, in het zuiden van Egypte. We zijn slechts een kleine week in Egypte, want langer kan ik mijn museum niet alleen laten nu er zoveel bezoekers komen.’

‘Ik wil mummies zien!’ zei Joost en hij keek zijn vader met glimmende ogen aan.

Chris grinnikte. ‘Nou, dat gaat wel lukken in Egypte.’

‘Ik wil sowieso de dodentempel van koningin Hatsjepsut zien,’ zei Dirk.

Jeffrey keek zijn vader aan. ‘Wie? Koningin Hatsjoe?’

‘Koningin Hatsjepsut: een van de machtigste, vrouwelijke farao’s!’

‘Oh, stoer!’ zei Karlijn. ‘Die wil ik ook wel zien en ik zou ook wel graag willen duiken in de Rode zee. Daar zwemmen vissen in allerlei kleuren en er zijn echte koraalriffen.’

‘Maar wij kunnen niet duiken,’ zei Jeffrey.

Karlijn draaide haar hoofd bij. ‘Dan gaan we snorkelen. Dan heb je alleen je hoofd onder water bij het zwemmen.’

‘Dan adem je alleen door een pijpje. Nee, dank je!’ zei Jeffrey. ‘Na ons avontuur in Mexico ben ik even klaar met zwemmen.’

‘Met jouw sixpack blijf je wel drijven, hoor,’ grapte Karlijn, terwijl ze over Chris heen hing om een foto te maken door het kleine raampje.

Jeffrey gaf haar een knipoog en vanuit haar ooghoeken ving ze een vernietigende blik van Joost op.

‘Ga je nú al foto’s maken?’ sneerde Joost. ‘Je hebt de foto’s van vorig jaar toch nog?’ De wolken boven Egypte zien er hetzelfde uit als die boven Mexico, hoor.’

Ze rolde met haar ogen en zuchtte. ‘Ik moet mijn volgers toch laten zien waar we zijn?’

Na ruim vier uur vliegen landde het vliegtuig in Caïro. De zon was uren geleden al ondergegaan, maar de lucht was nog zwoel en omhelsde hen als een warme deken toen ze uitstapten. Nadat ze hun koffers van de bagageband hadden gepakt en zich door de meute opdringerige taxichauffeurs hadden geperst, moesten ze even wachten, waarna ze met een

busje werden opgehaald en bij het hotel werden afgezet. Ze waren moe van de reis en na een warme maaltijd in de grote zaal van het hotel namen ze nog een drankje en gingen ze vroeg slapen. De volgende morgen ontbeten ze op hun gemak, terwijl ze het programma van die dag doornamen. Daarna verlieten ze het hotel en lieten ze zich door een taxi afzetten in het centrum van de stad.

De chaos in Caïro-stad overviel Karlijn. Het stonk er naar uitlaatgassen en afval dat langs de wegen lag opgestapeld. Motoren, brommertjes, ezelskarren, paardenkoetsjes en toeterende auto's en taxi's reden kriskras door elkaar en het opwaaiende stof kietelde haar neus. Voetgangers snelden tussen het krioelende verkeer door en in elke straat hing wel een man of vrouw in besmeurde en gerafelde kleding tegen de gevel van een gebouw. Ze mompelden wat en hielden hun handen op zodra er voetgangers passeerden. Karlijn had moeite de armoedzaaiers te negeren. Toen haar blik die van een oude man kruiste die met een grote hond op een kleed zat, pakte ze haar portemonnee, trok er een bankbiljet uit en legde dat op het schaalpje dat voor hem stond. Daarna gaf ze de hond een aai over zijn kop en sloot zich snel aan bij de anderen die inmiddels ver voor haar uit waren gelopen. Nadat ze de stad doorkruist hadden, staken ze een groot plein over, dat werd omsloten door hoge gebouwen. Karlijn keek haar ogen uit toen haar blik bleef hangen op het brede gebouw voor hen: het Egyptische Museum. Het was een zalmkleurig

complex met een koepeltje erop dat fel afstak tegen de strakblauwe hemel.

Net voordat ze langs de vijver en tussen de metershoge palmen door het terrein van het museum op wilden lopen, scheurden er twee motoren rakelings langs Jeffrey heen, die voor haar liep.

Jeffrey sprong op de stoep en vloekte. 'Kijk eens uit, man!' riep hij met een gebalde vuist in de lucht.

'Nou zeg, wat een aso!' zei Karlijn verontwaardigd. 'Rijden ze hier allemaal zo? Wat een drukke stad!'

'Hoe laat begint de presentatie?' vroeg Joost toen ze de trappen van het museum opliepen.

'Elf uur,' antwoordde zijn vader. 'Dus dan hebben we nog een uur de tijd om zelf door het museum te lopen.'

Een voor een liepen ze tussen twee metalen poortjes door, waarna hun tickets werden gescand. De twee beveiligers wierpen een korte blik op hun tassen en een van hen knikte goedkeurend, waarna ze hun weg konden vervolgen. De andere bewaker snauwde in zijn portofoon en maakte grote armbewegingen. Het museum stroomde snel vol met bezoekers en overal klonk geroezemoes. De spanning was voelbaar. Het was bijna tijd voor de grote onthulling.

Nadat ze de entree hadden gepasseerd, kwamen ze uit in een hoge ruimte met aan weerszijden gele zuilen die reikten tot aan het plafond. Rechts van hen leidde een marmeren trap naar boven. Overal stonden beelden en in het midden van de zaal stond een zwartmarmeren piramide die vol stond met

symbolen. Terwijl ze eromheen liepen, streek Karlijn over de steen. Hij voelde koud en glad aan. De symbolen waren al zo ver afgesleten dat nauwelijks te zien was wat ze voorstelden, maar sommige leken op de emoji's die ze in haar appjes gebruikte.

‘Blijf er maar af, Karlijn,’ zei Chris. ‘Als elke bezoeker eroverheen gaat wrijven, zijn de hiërogliefen na een paar jaar niet meer te lezen.’

Karlijn trok haar hand terug en liet haar blik door het museum glijden. Tot haar verbazing stonden de meeste voorwerpen open en bloot in de ruimte. In het museum van Joosts vader waren ze veilig opgeborgen in afgesloten vitrines met een slot en alarm erop, hingen er camera's in elke hoek van de zaal en stonden er bewakers die bezoekers in de gaten hielden, maar hier kon je alles aanraken. Op de eerste verdieping stond een bewaker verveeld voor zich uit te staren en een andere had zijn aandacht verloren aan zijn mobiel.

‘Waarom staan die oude dingen niet veilig achter glas?’ vroeg Karlijn. ‘Zo kunnen inbrekers toch heel makkelijk iets stelen?’

‘Dat klopt,’ zei Chris. ‘Dat is dan ook gebeurd. In 2011 is hier ingebroken en zijn er vijftig voorwerpen gestolen, waarvan slechts een deel is teruggevonden. Er was geen bewaking, terwijl er schatten lagen van wel drieduizend jaar oud. Blijkbaar hebben ze weinig van de diefstal geleerd.’

Ze liepen de trap op en kwamen uit in de mummiezaal op de eerste verdieping. In veel vitrines zat niets. Er stonden verhuisdozen, waarvan sommige leeg waren en andere waren

gevuld met beeldjes en andere oude voorwerpen. De grond was bezaaid met stukken plastic en piepschuim.

‘Wat een zootje hier. Je zou niet zeggen dat dit een museum was,’ zei Jeffrey.

‘Gek, hè?’ antwoordde Karlijn. ‘Gaan ze verhuizen of zo?’

‘Het lijkt wel een pakhuis,’ zei Joost. ‘En waar zijn de mummies van farao Ramses II, Hatsjepsut, Seti en Nefertari? Alles is weg! Ik zie hier alleen nog de bordjes met hun namen erop.’

‘Die mummies zijn helaas al naar een nieuw museum buiten de stad verhuisd,’ antwoordde Chris.

‘Verhuisd?’ vroeg Joost met overslaande stem.

‘Wist jij dat niet?’ bitste Karlijn.

Voordat Joost kon reageren, zei Chris: ‘Ja, binnenkort wordt er vlak bij de piramide van Gizeh een nieuw museum geopend: The grand museum, het grootste archeologische museum van de wereld. Dat is zo groot als honderd voetbalvelden. Daar liggen de mooiste schatten van de wereld.’

‘Nou, dan is het te hopen dat ze het nieuwe museum beter bewaken dan hier,’ zei Dirk.

Karlijn passeerde de lege vitrines en liep naar een glazen kast waarin een strak in doeken gewikkelde gestalte lag. Haar mond viel open toen ze beseftte dat ze een mummie had ontdekt, een echte mummie! Het was ongelooflijk: slechts een ruitje van drie millimeter scheidde haar van de mummie die drieduizend jaar geleden met zorg was gebalsemd en in doeken was gewikkeld door degenen die van hem of haar hielden. Ze kon de mummie bijna aanraken. Een schaterlach

van Gert, die verderop stond, haalde haar uit haar gedachten. Ze maakte een foto van de mummie en verliet de zaal, waarna ze uitkwam in een groot vertrek dat vol stond met beelden van farao's en goden, kruiken en dierenmummies.

'Kijk, hier ligt Boris, de hond van onze boswachter!' zei Gert, wijzend naar een mummie die de vorm had van een hond.

'Ha, ha! Heeft boswachter van Kooten een mummie van zijn hond gemaakt?' vroeg Karlijn.

'Wát? Oh, jongens, kom! Kijk eens wat gaaf!' riep Jeffrey ineens vanuit een andere zaal. Ze renden naar hem toe. In het midden van de ruimte stond een zuil met daarop een glazen kast. Om de zuil stonden vier paaltjes die met elkaar waren verbonden door een metalen ketting.

Karlijn wist niet wat ze zag; in de vitrine lag een gouden masker! Wat moest dat wel niet waard zijn? Tot haar verbazing zag ze dat er geen slot op de vitrine zat.

'Fantastisch!' riep Dirk uit. Hij stoof naar de vitrine en liep eromheen. 'Kijk toch eens. Dit is het drieduizend jaar oude dodenmasker van Toetanchamon, de jongen die al op zijn negende farao van Egypte werd en helaas al op zijn negentiende overleed.'

'Wauw, dus dit is het masker van de enige echte Toetanchamon!' zei Joost.

'Elf kilo goud!' voegde Dirk eraan toe. 'Goud was heilig, wist je dat? De ziel van een mummie die bedekt was met goud, had het eeuwige leven. Toetanchamon had een van de kostbaarste graven van alle farao's.'

‘Wauw ... Dat zal dan wel een duur masker zijn!’ zei Jeffrey verrukt. Hij trok zijn mobiel uit zijn zak, ging naast de vitrine staan en maakte een selfie. Daarna draaide hij zich om en begon driftig te typen.

‘Sinds wanneer maak jij selfies?’ plaagde Karlijn.

Jeffrey bloosde. ‘Eh, nou ... Gewoon. Dat vindt mijn moeder leuk. Moet jij geen foto maken? Of is je mobiel alweer vol?’

Ze stak haar tong uit en pakte haar mobiel. ‘Nog niet, dus goed idee!’ Terwijl ze een selfie maakte, viel haar oog op twee in het zwart geklede bezoekers in een zaal verderop, die gewoon snel langs de museumstukken liepen en waakzaam om zich heen keken. Karlijn bleef even staan totdat een van hen opkeek en meteen erna om de hoek verdween.

Beneden zwol het geluid van voetstappen en geroezemoes aan. ‘Attention, attention!’ galmde een stem door het gebouw, waarna de bezoekers op de bovenverdieping naar beneden liepen.

‘Kom, jongens, het gaat gebeuren!’ zei Karlijn en samen met de anderen snelde ze de trap af.

Het licht werd gedempt en uit de geluidsboxen klonk spannende filmmuziek toen ze in de grote zaal aankwamen. In het midden stond een zuil met daarop een voorwerp dat was afgedekt met een fluwelen doek. Bezoekers verdrongen zich om dichterbij te komen, maar suppoosten gebaarden hen afstand te bewaren. Een man gekleed in een kostuum liep naar de zuil, pakte de microfoon op en stelde zich voor als de minister van Oudheden. Hij begon in een onverstaanbare taal